

Mart Smeets
Nostalgie



Inhoud

Winter en lente 13

Europese kampioenschappen voetbal 75

Tussen het EK voetbal en de Tour de France 87

De Tour en omstreken 97

Van de Tour tot en met de Olympische Spelen 105

Van Rio naar Hoofddorp en nog verder 155

Vroege herfst tot en met Doha 217

Vroeger

Vroeger was alles anders. Nee, niet beter, anders.

Mijn eerste (en laatste) voetbalclub waarvan ik lid was, heette RAP. Prima kleine vereniging, spelend op de Zuidelijke Wandelweg, met leden uit ook wel het Amsterdam-Zuid waar ik opgroeide. Clubkleuren: wit shirt, zwarte broek. Ik speelde met onder anderen Fred Muntenaar ('Muntje'), Cees van Wees, Herman Wijnands en Loek Cohen. Ik weet nog dat de familie Diepgrond erg actief was in de club.

Mijn eerste basketbalclub heette DED. Speelkleuren: wit shirt en zwarte broek. Mijn eerste trainer was Bruno Vreeken, een man die veel van de sport wist en die me op zondagochtend op het pleintje bij de nieuwe RAI extra liet trainen. Daar ben ik hem nog eeuwig dankbaar voor. Ik speelde er onder anderen met Fred Muntenaar ('Muntje'), Paul en Hans Hoeksema, André Bijl, Frans de Vries Lentsch en Jan Sikking.

Met laatstgenoemde had ik in september 2016 in Leiden, toen we beiden een basketbalinterland bezochten, een heel prettig gesprek over het verleden. Nostalgische vertellingen. We wisten ons nog namen van vijftig jaar geleden te herinneren, situaties in wedstrijden kwamen boven en we wisten nog hoe we naar uitwedstrijden gingen. Een mens blijkt in staat een kloof van vijftig jaar in één stap te overbruggen: Sikking en ik deden het moeiteloos.

Tussen voetbal en basketbal in kwamen leuk tennis, een beetje honkbal, roeien, paardrijden, soms een volleybalwedstrijdje, schaatsen voor mijn plezier en als ik mijn grootouders in Arnhem ging opzoeken (vanuit woonplaats Amsterdam) dan deed ik dat op de fiets. Niet dat ik dacht ooit wielrenner te willen worden, maar ik fietste wel door en probeerde altijd mijn snelste tijd te verbeteren.

Met mijn vader ging ik naar de voetbalwedstrijden van Blauw-Wit en DWS-A en 's zomers naar de zogenaamde Populaires, wielervedstrijden op de cementen baan van het Olympisch Stadion, wedstrijden waar 'gewoon' 30.000 mensen op afkwamen. Ook mocht ik mee naar het Concours Hippique in de oude en later nieuwe RAI en werd ik fan van Anton Ebben en Harry Wouters

van den Oudenweijer en ik geloof ook nog Jan Maathuis. Laatstgenoemde joeg zijn knollen op 'boerenstijl' over de hindernissen. O ja, paardrijden deed ik in mijn late jeugd in de zomer in Oosterbeek, vlak bij Arnhem. Eerlijk gezegd ook wel een beetje voor de meisjes.

In 1968 ging ik serieus sport beoefenen en werd ik lid van de Haarlemse basketbalclub Flamingo's. Een jaar later kwam daar de beroemde sponsornaam 'Levi's' voor te staan. Ik verdiende een heel klein beetje geld met mijn sport en ik leefde als God in Amsterdam.

Ik speelde aardig, haalde even het Nederlands team, maar van een loopbaan kon niet gesproken worden; net niet goed genoeg voor de top (die veelal uit Amerikaanse huurlingen bestond) en blessuregevoelig. Feit van nu: de spelers van Levi's/Flamingo's van toen zien elkaar nog steeds bij jubilea, samenkomsten om gewoon lekker te eten en drinken of bij begrafenissen. Mijn huisarts van toen, ploeggenoot Erik Jager, is nog steeds mijn medicijnman. De pillen die hij voorschrijft houden me op de been. Soms grappen we dat hij mij als een van zijn laatste patiënten houdt. Hij moet nog op me passen en ooit de dood kunnen constateren. We zien elkaar geregeld. De jaarlijkse aspergemaaltijd van zijn vrouw Christlène is fabelachtig.

Begin jaren zeventig werd mijn interesse in het schrijven van sportartikelen helemaal gewekt. Ik was begonnen bij het *Haarlems Dagblad* (waar ik nog steeds en met veel plezier voor schrijf) en was in 1969 overgestapt naar *De Tijd*. Ik kwam er samen te werken met onder anderen Kees Jansma, Frits Suèr, Eddy Poelmann, Maarten de Vos en Koos de Boer, de aanstormende nieuwe generatie sportjournalisten in Nederland.

Ik leerde er veel en werd in de jaren tussen 1969 en 1972 'sportverslaafd'. Ik las veel, zo niet alles wat ik tegenkwam over basketbal, honkbal, later football en ijshockey en ik volgde de Nederlandse eredivisie voetbal (ik had in de jaren zestig het beroemde Coca-Cola-eredivisieschavot, groengekleurd, waarop je ieder weekend de stand in de eredivisie kon bijhouden door de beroemde Cola-poppetjes op hun ranglijstplaats te zetten, wat ik

jaren deed) en ik had Monty-kauwgomplaatjes met karikatuurafbeeldingen van voetballers gespaard. Daarvoor deed ik weleens een kleine greep in de stuiver- en dubbeltjesspaarpot uit de kast van mijn moeder... ik geef het toe.

De mooiste koppen van toen? Abe Lenstra (met kuif) en Jan Klaassens (van vvv).

En ik was fan van Arie de Oude van DWS, een man die ik heel veel later nog beschreven heb in een artikel voor *Hard Gras*. Hij overleed op 8 januari 2016, las ik onlangs.

Wat ik wilde worden? Leraar Nederlands, maar ik wilde ook wel Amerikaanse geschiedenis studeren. Of Engels ergens in Engeland of misschien wel op een Amerikaanse universiteit waar ik ook nog basketbal kon spelen. Heel even dacht ik aan geschiedenis op een Nederlandse universiteit, maar de taal en het woord bleken me meer aan te trekken. Ik schreef smartvolle gedichten over verloren liefdes en mocht bij de AVRO-radio mijn eerste verhaaltjes vertellen over sport. Dick van Rijn begeleidde me dan en zei altijd: 'Voor in de mond spreken en goed ar-ti-cu-le-ren.'

Ja, mijnheer Van Rijn.

Aan de andere kant glinsterde het mooie leven in Amsterdam; nachtelijke escapades die ik nog steeds meedraag in mijn rugzak van zoete herinneringen. Eerst waren er de schoolvrienden: Alex Keuter, Kees Gehring, Hans Slaap, Dick Rühl, Eddy Loonstijn. Later werden het basketballende maatjes, weer later collega's van de krant.

De wereld ging open en mijn moeder vroeg me weleens of ik 'nu eindelijk eens een serieus leven wilde beginnen'. Tot haar dood in 1988 heeft ze dat gevraagd. Het televisiewerk bij de NOS vond ze maar een uit de hand gelopen hobby. 'Altijd maar die sport,' kon ze dan mopperig opmerken. 'Ga nou eens een echt vak uitoefenen...'

Van eind 1973 tot en met augustus 2016 werkte ik bij de NOS. Een echt vak dus. En met veel plezier en toewijding en trouw aan deze club heb ik dat gedaan. Ik ben er nooit weggegaan omdat ik daar geen enkele reden voor had. Eénmaal kon ik voor veel geld naar elders gaan. Het was een bijna pervers voorstel.

Ik leerde er televisie ‘maken’ van belangrijke mensen als Bob Spaak, Henk Terlingen, Martijn Lindenberg, Hennie Budie, Maartje van Weegen, Jan Stekelenburg, de geweldige Ad van Liempt en Paul Vloon en vond er mijn plaats.

Presenteren, ‘stukjes’ (filmpjes) maken, allerlei sporten becommentariëren, documentaires (bij de NOS ‘langere films’ genoemd) maken en later diverse vormen van praatprogramma’s vormgeven. Ik deinsde niet terug om vijf uur te reizen voor een stukje van een minuut en vijfendertig seconden in het tweede *Sportjournaal* en ik reisde ook moeiteloos en met heel veel plezier naar boven de Noordpoolcirkel om een schaatsfilmpje te maken. Met Ard Schenk en Magne Thomassen.

Ja, het was een doldwaze rollercoaster, maar die bracht me overall over de wereld, bij vele grote toernooien en sporten, onder extreem stressvolle omstandigheden, maar steeds weer vond ik dat werk gewoon ‘leuk’.

En... het ging me vaak makkelijk af, het was een tweede huid voor me geworden. En ik stond mezelf er niet eens op voor dat ik op vrijdagmiddag de US Open (tennis) uit New York deed, op zaterdag naar Benidorm in Spanje vloog om zondags het WK wielrennen te doen (Gianni Bugno won), om op maandagavond weer in New York te staan.

Waar anderen dat ‘verdwazing’ noemden, had een vaste kern van NOS-mensen die manier van werken opgenomen als ‘zo hoort het’. Ja, als ik terugkijk zeg ik nu ook ‘het had wat minder gekund’ en dan was er wellicht minder kapotgegaan onderweg, maar dat was toen het leven. Ik geef het toe: vrij egoïstisch onderlijnd en soms gewoon stom en asociaal.

En toen kwam 2016. De Amstel Gold Race werd mijn laatste wielervedsteking voor de NOS, ik maakte nog een uitgebreid portret van leeftijdgenoot André Bolhuis, de ex-hockeyspeler en huidige NOC-voorzitter, en Maarten Nooter, chef Sport bij *Studio Sport* en Jan de Jong, algemeen directeur bij de NOS, boden me op enig moment aan als officieel afscheid bij de NOS dat werkend te doen, als basketbalverslaggever in Rio bij de Olympische Spelen.

Hun inschatting dat ik zou afzien van een grote receptie met

cadeaus en wijndozen en toespraken van bazen was juist. Werkend tot en met de finale, dat was een ware traktatie voor me. Ze deden me daar een geweldig plezier mee en ze boden me aan dat mijn afscheidscadeau bij de NOS dan zou zijn dat mijn vrouw Karen mee mocht. Om me op vele vlakken in Rio bij te staan. En zo geschiedde.

Dat betekende dat ik het druk had in de lange zomer van 2016. Tot en met de Amstel Gold Race hield ik het wielrennen goed bij om het ook direct daarna heel rustig en langzaam los te laten. Ik kreeg schrijfp opdrachten waarin de achteruitkijkspiegel ruim gehanteerd kon en mocht worden, de basketbalcompetities in Rio eisten een grondige en lange voorbereiding en toen ook duidelijk werd dat er direct na Rio een groot honkbaltoernooi in Nederland aankwam, was me duidelijk dat het wel ‘partir ç’est mourir un peu’ zou worden, maar dat er toch flink doorgeproduceerd moest worden.

Waarom? Omdat me dat van binnenuit werd ingegeven. ‘Van (hard) werken gaat niemand dood,’ zeiden mijn opa en mijn vader, en ik begreep dat. En ik bleef dus aan het werk.

Pesterijen, harde kritieken, vuilspuiten uit het afvoerputje van ons dagelijks bestaan, het deed me allemaal niets. Jaloersheid maakt mensen soms slecht en lelijk en heel vaak dom, bleek me.

Ik schrijf deze woorden op als de kalender me vertelt dat het dinsdag 18 oktober is. Mijn uitgeefster staat te springen om de allerafsluitende teksten voor... ja, daar komt-ie... voor ‘weer een boekie’ in ontvangst te nemen. Wéér een boekie? *Nostalgie*. Ja, mooi woord waar ik wel wat mee heb. Waarom? Gewoon, omdat ik het niet laten kan en omdat ik vind dat je veel uit je verleden kunt leren waar je voor je toekomst iets aan hebt.

Ik deel graag met anderen wat mij het afgelopen jaar overkwam, wat ik meemaakte, wat ik zag en hoorde (en soms niet), wat ik mooi en affreus vond en vooral waar ik in geloofde. Kortweg is dat: goede, pure sport, gespeeld door mensen die hun ziel en zaligheid gaven en geven om tot een bepaalde prestatie te komen. Ik haat bedrog, vals spelen en liegen, en ik weet vaak

niet meteen wanneer de sportwereld bedonderd wordt door vals spelende medemensen. De boel bedonderen is immers een substantieel onderdeel van de mondiale topsport geworden (en ook in de rest van ons leven) en niemand die dat veranderen kan.

Ik zag de balkoefening van Sanne Wevers in Rio van slechts zeventien meter afstand. Ik zag de omhelzing met haar zuster Lieke en dat ontroerde me hevig. Ik zag een sporter een grote prestatie leveren en ik zag pure blijheid en genegenheid vlak voor me.

Zoals in mijn ideaalbeeld sport hoort te zijn, maar ik geef gaarne toe: soms is 'naïef' mijn middelste naam. En zelfs dat vind ik niet erg. Het zit in me.

Winter en lente

Het begin van het jaar

Het is jarenlang een moeiteloze opgave voor me geweest: de vroege gang op de ochtend van de 1e januari naar de NOS-televisiestudio. De wereld sliep nog, ik treinde naar Hilversum, gekleed in iets 'acceptabel keurigs' voor de gelegenheid.

Veel medereizigers waren er niet. Hier en daar een vroege vogelaar op hoge doorstapschoenen, de verrekijker al op de buik.

In Hilversum bewoog niets of niemand, op erg vroege wandelaars na (vroege dienst kerkgangers, dacht ik), maar dat waren er nooit meer dan drie.

In de studio waren we over het algemeen met een mens of tien; technici die de pech hadden te moeten werken in de vroege dagshift, de onvolprezen regisseur Henk Cuperus, die volgens mij gewoon die dienst voor zichzelf voor eeuwig had uitgezocht en met grootmoederlijke zorg ons van olieballen, appelflappen, een glas champagne en koffie voorzag.

Joop van Zijl was er uiteraard ook, want hij deed direct verslag bij het Nieuwjaarsconcert uit Wenen. U fronst: live en dan uit Hilversum?

De goede Joop, de beste nieuwslezer die dit land heeft gekend, reisde de laatste week van december per trein naar Oostenrijk, zag en beluisterde daar de repetities, treinde op het laatste moment weer terug (een groter genoeg kon je hem niet doen) en op Nieuwjaarsochtend zat hij op zijn plaats en sprak zijn prachtig getimedede teksten richting onze huiskamers.

Als de Radetzkymars eraan kwam, voelde ik mijn polsslag stijgen.

Dat kwam door vroeger. Bij ons thuis keken we, nog in zwart-wit, naar dat concert en voor mijn vader was er niets heiligers en mooiers dan die mars, ingeluid door tromgeroffel en in sommige kringen ook bekend onder de naam 'Tieten-Kont, Tieten-Kont, Tieten-Kont-Kont-Kont'.

Mijn vader dirigeerde dan meesterlijk mee en de wereld was mooi en vredig.

Als Wenen klaar was, mocht ik. In het zeldzaam ongezellige studiootje ging ik zitten en sprak mijn sportgerelateerde heil-

wens uit. Steevast begon die met: ‘En ook namens de afdeling Sport van de NOS wens ik u allen...’ Zoals voor mij gedaan werd, zoals na mij gedaan werd. Sommige zaken veranderen nooit.

En dan kondigde ik Kees Buurman, Herman Kuiphof en Evert ten Napel aan. Ik denk dat ik nog een jaar Ayolt Kloosterboer heb mogen aankondigen, maar zeker daarvan ben ik niet. Het feit dat ik de goede Buurman nog mocht introduceren, zegt veel over mijn eigen leeftijd. Buurman was chef NOS-radio en had een heel klein beetje interesse in sport en kon verdacht goed Bayerisch Deutsch spreken. We plaagden hem daar wel mee. Buurman kon alles verslaan: watersnoodrampen, koninklijke bezoeken en dus ook Garmisch Partenkirchen, het skispringen op 1 januari.

Kuiphof deed dat ook, maar sprak zijn teksten meer op de tast in, hoewel ik me nu realiseer dat Buurman maar één werkend oog had.

Enfin, veel maakte dat natuurlijk niet uit, want een compleet volk lag brak op de bank bij te komen van Oudejaarsavond. Vlug-zout, aspirientjes en de eerste cooling-down biertjes bij de hand.

Wie er van die springschans kwamen interesseerde ons geen snars, wat die durfals voor een erelijst hadden nog minder. Schansspringen zit ons namelijk niet zo in het bloed. Test uzelf maar met- een: wie was de laatste olympische kampioen in deze sport?

Maar met het automatisme waarmee we naar Joop van Zijl en de walsjes van de gehele familie Strauss luisterden, keken we naar dat skispringen en luisterden we naar de zalige teksten van Evert ten Napel, die van zijn werk ook werkelijk werk had gemaakt. Hij wist wie wie was en gaf grappige vertellingen door: over woeste Noren, zuipende Finnen, een jonge, slissende Duitser of een huilende Japanner... alles kon, alles mocht.

Met Evert had ik voor de uitzending altijd even contact. Warm contact. Met goede wensen en hoe de voorgaande avond was geweest. Steevast had hij geslapen in een koude kamer in een houten bed van een familiehôtel in Garmisch. Hij was vroeg gaan slapen; de wetenschap dat hij er vroeg en kakelvers uit moest had hem een ijzeren discipline verschaft. ‘Hé, ouwe lul,’ riep hij dan in mijn oren en dan wist ik dat het een goed jaar voor ons

beiden zou worden. Soms kwam dat geheel niet uit, maar dat terzijde.

Als het springen was afgelopen druppelden, heel voorzichtig, andere collega's de studio binnen en begon het grote omhelzen en wensen. Ik was dan klaar met mijn eerste dienst voor de NOS van dat jaar.

Hoelang ik het gedaan heb, weet ik niet, maar het waren vele keren. En steeds weer treinde ik rustig terug en ging daarna dingen doen die een mens doet op 1 januari.

Ik moest er begin dit jaar sterk aan denken, waarschijnlijk ook een teken van ouder worden. Hoe volstrekt eenzaam ik door Amsterdam, Haarlem en Hilversum liep, op het perron stond en in de trein zat. Hoe een conducteur je een hand kwam geven en je het beste wenste.

Dit jaar moest ik in de vroege middag in Amsterdam zijn. Voor een radio-uitzending van Radio 1, een soort nieuw huis voor me.

De stad was om twee uur al vol, het rook in Mokum overal naar hasj en niemand in de tram stond voor een ouder iemand op.

Niemand van al die wandelende, kletsende, waarschijnlijk toch ook licht brakke mensen wist wie er in Garmisch had gewonnen.

Ik nu wel: Peter Prevc.

Weet u overigens dat het Vierschansentoernooi sinds 1953 bestaat? En het concert uit Wenen al sinds 1939. Mijn favoriet? Willi Boskovsky. Nee, dat is geen springer, maar een dirigent. Een hele leuke man, zo zei Joop van Zijl me altijd. En o ja, Kamil Stoch won het springen in Sotsji in 2014 en is dus de laatste olympische kampioen. Overigens vóór Peter Prevc. Maar dat wist ik ook niet meer, want wij, in de lage landen bij de zee, weten werkelijk helemaal niets van schansspringen.

U twijfelt? Welke zijn dan de drie andere schansen die bij dit toernooi horen? En waarom maken we daar, op de Nederlandse televisie, geen ruim baan voor en zenden we die dan niet óók live uit?

Dat doen we niet omdat we op die andere dagen niet in de verstilde modus van de eerste januari leven waarin we ons overgeven aan een leuke, kleine traditie.

Ik was daar ooit actief onderdeel van, en dat zijn grappige herinneringen. In de verte roept iemand 'Eddy the Eagle'.

Onwetende grapjas.

Super Bowl

Er zijn jaren geweest dat ik als vurig pleitbezorger van de Amerikaanse Super Bowl de boer op ging. Dan peuterden we een half uurtje nachtelijke zendtijd los bij de NOS en lieten we zien wat er allemaal in Amerika gebeurde bij dit voor ons onbekende sportevenement.

Ik weet nog dat ik naar Amerika reisde om mooie, rechtenvrije beelden te versieren. Met wat shirts en helmen en echte voetballen in de studio leek het dan bijna een echte Amerikaanse uitzending. Daarna kwam de uitzending van (een deel van) de Super Bowl en de volgende dag zagen we de kijkcijfers. Verschrikkelijk. Niemand was erin geïnteresseerd.

American football doet het niet goed in Nederland. Je krijgt wel een zaaltje vol enthousiastelingen bij elkaar in Hoofddorp, waar Amerikanofielen zich hamburgers etend en Budweiser drinkend op de been houden om het einde van de nachtelijke wedstrijd te halen, maar meer is het niet.

Ik heb jarenlang de kar proberen te trekken, maar steeds weer stootte ik mijn neus. In Nederland wil niemand urenlang naar een sport kijken waar men nauwelijks de regels van kent.

Zeg tegen een Nederlandse sportfan San Diego Chargers en je krijgt een lege blik terug. Noem de naam Peyton Manning en men denkt aan een slecht schietende guard bij een basketbalploeg uit Groningen.

Kortom: door de jaren heb ik geleerd dat het bijna zinloos is ook maar een seconde aandacht aan de Super Bowl te schenken, ook al is dat een unieke sportwedstrijd elders ter wereld. Wat an-

deren, voor kleinere omroepclubjes, ook probeerden, American football en de Super Bowl werden nooit en te nimmer belangrijke bescpelers van de Nederlandse televisie. Het lukte niemand. Iedere verdere poging leed schipbreuk: hier te lande haalde men de schouders op.

Wéér ben ik naar Amerika gereisd om (onder meer) de Super Bowl op een of andere manier te beschrijven en te duiden. Ik zei er iets over tijdens mijn radio-optreden bij Radio 1. Ik vroeg de geïnteresseerde presentator Art Rooijackers of hij de uitslag van de Super Bowl 2016 wist. Hij moest passen. Wel wist hij dat het optreden van Coldplay in de rust nogal was tegengevallen. Ik neem hem niets kwalijk, want hij past precies in het sjabloon van de mensen die op afstand een beetje meelevén met dat Amerikaanse gedoe. Wel de naam weten van de groep die muziek maakte, niet weten wie er won of speelde. Dat is kenmerkend.

De Super Bowl hoort bij Amerika zoals de Elfstedentocht bij ons hoort. Zoals veldrijden een Vlaamse aangelegenheid is en zoals ijshockey in het Canadese bloed zit.

Wat wij van de Super Bowl weten is een opvolging aan cijfers en opmerkelijke zaken. Dat je wel 5 miljoen dollar moet betalen voor een reclame van 30 seconden, dat het hele vliegverkeer in de buurt van San Francisco lamgelegd werd door de enorme stroom aan privéjets van al die NFL-eigenaren die ‘even’ naar hun jaarlijkse feestje kwamen vliegen.

De Amerikanen vinden dit alles mooi en kijken met zeker 125 miljoen mensen naar de eerste twee uur van de gehele show. Dan haken ook daar velen af en gaan wat anders doen. Ik zag het met eigen ogen. Ik was erbij.

De Amerikanen leken maar niet genoeg te krijgen van deze vijftigste uitgave van de Super Bowl. Steven Colbert ging na de wedstrijd gewoon door en haalde (opgenomen, dat wel) Barack Obama nog in het programma. Alles mocht, men bleef trouw aan het goede Amerikaanse gezegde dat alles groter, mooier, beter en spannender moest dan in het verleden.

Dickie Dick

Voor insiders was het geen verrassing. Dick Advocaat had te lang al geen voetbalclub onder zijn hoede gehad. Zijn naam ging nauwelijks nog rond omdat hij de laatste keer, na Sunderland, gezegd had dat het de aller-, aller-, allerlaatste club was geweest waaraan zijn naam verbonden zou zijn. Misschien nog, aan de horizon, een onverwacht gekozen nationale ploeg ter grootte van Tonga of Koeweit, maar nee, van een club was geen sprake meer. Dick ging het rustiger aan doen, hij had dat gedoe van een club in nood (want daar ging het toch bijna altijd om) niet meer nodig. Hij was al zeventien keer 'gevuld' en zo spannend hoefde het hele leven toch ook weer niet te zijn.

Ha, ha, ha. Hij heeft ons weer allemaal te pakken. Hoe je het ook bekijkt: een geniale zet van bepaald niet altijd geniaal optredende mannen van Feyenoord. Na die desastreuze reeks van bloedeloze verlieswedstrijden van de laatste zes weken riep iemand bij de Rotterdamse club: 'Wie heeft het telefoonnummer van Dick Advocaat?'

In de directiekamer bleef het even stil. Het telefoonnummer van wie? Niemand durfde iets te zeggen. Moesten ze die aardige Gio eruit lazeren? Ja natuurlijk, gezien de resultaten en natuurlijk ook omdat de voetbalwereld nou eenmaal primair reageert.

'Het nummer van Dickie dus,' riep iemand peinzend. 'Hebben we daar de poen voor?' luidde de vraag uit de financiële hoek. Iedereen keek iedereen aan. Dat was een probleem... want hoeveel? 'Iemand het telefoonnummer?' werd er nogmaals gevraagd.

Zo moet het gegaan zijn.

Die arme Giovanni van Bronckhorst was natuurlijk nog niet op zijn taak berekend, dat wist iedereen, dat zag iedereen en dat voelde iedereen. Maar bij Feyenoord worden eigen kinderen niet met het badwater weggespoeld. Dat is een gulden regel. Bij Feyenoord handelt of ontslaat men met gevoel.

Het bericht is te mooi om waar te zijn. Juichend ren ik drie rondjes om de keukentafel. Mijn vrouw kijkt me vol verbazing aan en roept: 'Wat is er aan de hand?'